

L'associacionisme juvenil reivindicuem el dret a emancipar-nos

45a Assemblea General Ordinària – 18 de febrer del 2023

Quan parlem de joventut, malauradament, acabem parlant de precarietat: salaris baixos, contractes temporals, parcialitat involuntària, impossibilitat per pagar el lloguer, malestar emocional... El jovent ens trobem sotmesos a una precarietat que transcendeix l'àmbit del treball i ens afecta en tots els aspectes de la nostra existència. Tots aquests factors acaben configurant el dia a dia de la joventut treballadora i tenen un impacte profund en la nostra capacitat per emancipar-nos de la llar familiar. Les dades, així, ho demostres: el 83% de les persones menors de 29 anys no estan emancipades.

Però què entenem per emancipació? És aquesta, estrictament, viure fora de casa dels teus pares? Es troba emancipat el jove que viu a un pis d'estudiants, però que li paguen el lloguer els seus pares? I aquell que, després d'haver aconseguit una feina estable, marxa de casa, però continua depenent econòmicament d'ells en cas de tenir imprevistos en les seves despeses mensuals? L'emancipació residencial es troba, actualment, molt lluny de poder definir amb precisió el grau d'emancipació d'una persona, tot i que sigui el valor més utilitzat per les fonts estadístiques.

Hem d'entendre l'emancipació com un procés d'adquisició d'independència econòmica i d'autonomia per part de la persona, des d'una visió global, i les seves raons i causes són multicausals. Erròniament, s'han identificat de forma sistemàtica els problemes d'emancipació només amb el model de relacions laborals i de condicions de feina que tenim a l'Estat Espanyol i Catalunya: l'atur, la temporalitat i la parcialitat impossibiliten al jovent poder tenir plans de vida estables i de futur que els hi permeti emancipar-se.

Aquestes causes són importants per analitzar el baix índex d'emancipació a Catalunya en comparació a la resta de països de la Unió Europea, però no són els únics. També és rellevant assenyalar els salaris i el poder adquisitiu de la joventut per arribar a les causes que impossibiliten la nostra emancipació. No és només necessari tenir una feina estable, sinó també uns salaris suficients que et permetin tenir una vida digna. Els baixos salaris que patim la joventut treballadora, sumant els alts preus de l'energia, dels productes de primera necessitat i del consum que hem patit durant el darrer cicle econòmic, són mostres d'aquesta pèrdua de poder adquisitiu que hem patit.

Quan a 2020 va esclatar la crisi fruit de la pandèmia de la COVID-19, la joventut espanyola i catalana encara no s'havia recuperat de la contracció salarial de la crisi econòmica de 2008. A dates de 2021, les dones joves encara no han recuperat el nivell salarial que tenien en l'època prèvia a la crisi. Així, podem mostrar com les problemàtiques de la precarietat afecten, encara més, a aquell jovent que també pateix altres tipus de discriminacions sistèmiques, com és el cas del gènere o l'origen.

És per aquestes raons que és necessari l'empoderament de la joventut treballadora en organitzacions sindicals, socials i polítiques i l'assumpció de les problemàtiques juvenils com a generals pel conjunt de la societat i la classe política. La normalització de la precarietat juvenil ens ha portat que, com a societat, haguem assumit que aquesta desapareixerà un cop arribem a la vida adulta, però la realitat ens mostra el contrari: el jovent precari acaba convertint-se en adult precari. A més, les conseqüències són desastroses socialment, ja que el jovent més precaritzat és també aquell que menys participa en la vida pública i que, alhora, menys confiança manté en les institucions i la democràcia. Sent, així, un blanc molt fàcil per ser captat per ideologies reaccionàries com l'ultra-dreta, que s'aprofita de la vulnerabilitat i la por èpoques de crisi per aconseguir gruix afiliatiu i simpatitzant.

D'aquesta forma, des del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya ens comprometem a:

- Fer arribar a tots els nostres espais de participació, negociació i intervenció les propostes per millorar les condicions de vida de la joventut treballadora, des d'una perspectiva interseccional
- Assumir el paper cabdal del treball digne com a factor de millora de les nostres condicions de vida.
- Defensar el punt 4 de l'article 40 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que afirma com "els poders públics han de promoure polítiques públiques que afavoreixin l'emancipació juvenil" com a punt que ha de ser garantista de drets pel jovent.
- Reivindicar la necessitat de què el Pla Nacional de la Joventut de Catalunya tingui un caràcter no només vinculant, sinó obligatori i amb efectes reals en les condicions de vida de la joventut des d'un punt de vista interseccional
- Denunciar totes aquelles pràctiques que des dels Governos i les empreses, precaritzen les vides de la joventut treballadora com és el cas de les pràctiques no remunerades, la desregularització dels lloguers, els sous baixos o els falsos autònoms.
- Continuar en l'anàlisi de la importància de la salut mental i emocional i el paper de la precarietat en el desenvolupament de trastorns, Així com en la defensa d'un sistema sanitari públic, universal i gratuït.
- Reivindicar la implementació d'una Renda Bàsica Universal, que asseguri el dret a existir en condicions de dignitat,
- Reivindicar la implantació de la quota de reserva del 2% per persones amb discapacitat per assolir aquestes condicions tant en el marc laboral com en l'habitatge.
- Defensar la proposta de la reducció de jornada a 30h amb l'objectiu de posar la vida de les persones al centre i afavorir la conciliació. - Reivindicar la remuneració de la totalitat de les pràctiques i la seva necessària regulació a través de la legislació laboral.

- Destinar un 30% d'habitatge públic específic per a joves per tal d'assegurar l'accés a l'habitatge accessible i assequible d'un dels col·lectius més vulnerables en aquest sector - Fomentar els Models Alternatius d'accés i tinença a l'habitatge - masoveria urbana, cooperatives en cessió d'ús, dret de superfície i copropietat - a través de l'Agència Catalana de l'Habitatge per proposar alternatives d'emancipació a aquelles zones on sigui possible.

Resolució presentada per Avalot – Joves de la UGT Catalunya, Acció Jove – Joves de CCOO i Eina –
Joves de la Intersindical

